

Ik Facebook, dus ik ben!

Rond 1640 was de stelling van René Descartes; "Cogito ergo sum", ik denk, dus ik ben", een belangrijk element in het begin van de moderne, westerse filosofie.

In ieder mens zit een deel dat gezien wil worden, gehoord wil worden, begrepen wil worden. In ieder mens zit een deel dat soms schreeuwt en roept: "Mag ik bestaan zonder twijfel over wat ik denk of voel?"

Op Facebook verzamelen zich steeds meer ouders op verschillende forums. Het delen van vragen, ongemakken, irritaties en frustraties kan hier op een mooie manier. De ene ouder is er meer mee bezig dan de ander, de een post meer en de ander leest of liked meer. Ouders zijn net mensen. Ouders van kinderen met zeldzame chromosoomafwijkingen lijken me juist mensen met heel specifieke en zeldzame vragen waar eerst alle clichés op los worden gelaten. Ouders die door een woud van andere diagnoses moeten dwalen voor ze ergens uitkomen waar het antwoord lijkt te zijn.

Ik kan me nog goed herinneren dat onze Daan zijn leven begon als een baby waar een arts iets aan haar theewater bij voelde, hij moest een nachtje blijven.

Daarna werd hij een wat langzamere baby, daarna een nog wat langzamere baby. Vervolgens moesten wij als ouders eens ophouden met telkens langskomen bij de huisarts en vooral stoppen met googelen.

Vervolgens werden we een gezin dat van arts wilde wisselen en uiteindelijk een gezin met een wat autistische baby, omringd door goedbedoelde familie, vrienden en burens die allemaal niet zagen wat wij zagen. De vraag: "Hoe kon je een baby nou testen? kwam voorbij.

Vervolgens werden we een stel kritische ouders die zomaar het lef hadden te twijfelen aan diagnoses van hoogopgeleide artsen.

Weer later werden we ouders van een kind met foute diagnoses en langzamerhand soms wat bozer.

Toen werden we ouders van een kind met een op zich staande, spontane afwijking.

Daarna ouders van een tweede kindje en kwam het plotselinge nieuws dat de afwijking toch niet spontaan bleek, maar bij mij als drager vandaan bleek te komen.

Vervolgens werden we ouders die het kijken naar hun tweede zoon opnieuw moesten kaderen.

Uiteindelijk waren we ouders van twee prachtige zonen, waarvan 1 met een diagnose 22q13 waar we assertief en brutaal voor hebben moeten vechten.

En toen wisten we nog niets.

Een van de artsen in dit traject zei: "Wat denkt u dat er met Daan is? Ouders zijn namelijk de echte experts!"

Wat een bevestiging. Eindelijk.

IK DENK, DUS IK BEN!

WIJ DENKEN, DUS WIJ ZIJN!

Facebook er heerlijk op los en deel je wijsheiden sociaal en met elkaar,

En geniet stiekem van de bevestiging van anderen die je zien en aanvoelen op datzelfde forum.

Maar...

Je moet het alleen doen, alleen kunnen. Haal aanmoediging of antwoorden en zorg dat je er nooit afhankelijk van wordt.

Je bent namelijk meer dan Facebook, je bent een denkend mens.

